

seal märskes wee-saunas pääwa-paistel. Kõik loodus läikis uudes nooruses, kõik oli täis elu, vägevust ja kenadust. See oli suwe, kena-uhke, sooja suwe walitsus. — Kui armsad ja magusad olivad lõhnad, mis ristheina põllult tõusiwad! Mesilased lendasiwad helisewate tiiwadega ümber ennemuistse-lohtu paiga; põldmarja wääned punusiwad ennast ümber ennemuistse altari-kiwi, mis wihmast pestud, pääwa-paistes läikis. Mesilaste ema oma perega lendas wälja, otsis sündsja paiga ja logus waha ja mett. Keegi ei pannud seda tähele, ainult suwi oma tugewa kaasaga; nendele oli altari-laud looduse ohwri-annetega walmistatud. — Ja õhta-eha säras kulla-tarwalise taewa pealt, ei uhtema kiriku tuppelt peal olnud seda nii rohkest, ja kuu hiilgas eha ja koidu wahel. See oli suwi aeg.

Ja pääwad jõudsiwad edasi ja nädalid jõudsiwad edasi. Haljad sirbid läikisiwad läbi wilja-põldude; õunapuu oksad kõlkusiwad ja nõrkusiwad punase ja kollase wilja raskuses; humalad lõhnasiwad langeft, täis läbi-lobaraid. Ja sarapuu põesja all, kus pähklad rasketes kimpudes rippusiwad, istus suwi oma tõsise kaasaga.

„Mis arwuta rikkus!“ ütles suwi kaasa, „ümberringi õnnistuse küllus, omane ja tulus. Aga siiski, mina ei mõista isegi oma südamet

ligutust, minul on igatsus rahu järel. Kas on see uni? Mina ei mõista seda sõnadega seletada. — Näiid künnawad nemad jälle põldu! Rohkem ja ilka rohkem himustawad inimesed saada! — Waata toone-lured tulewad parwes, käiwad eemalt kündja adra taga. — Eegyptuse-maa linnud, kes meid läbi õhu laudsiwad! Kas mäletad seda weel, kui meie lapse põlwes seia põhja-maale tulime? — Oisi tõime meie, uhket pääwa-paistet ja haljendawaid metsast, mida tuuled nüüd raputawad ja saajiwad. Need lööwad nüüd tõmmuks, nagu lõune-moa puud, aga ei anna nagu seal, kulla-tarwa wilja.

„Kas tahad seda näha?“ küsis suwi. „Siis ole rõõmus!“ Ja suwi sirutas oma käe wälja, ja metsa lehed saiwad punaseks ja kollaseks, uhked tarwad langesiwad metsade peale. Ribumilja põesjad läikisiwad tulipunastest marjadest ja õiepuu oli täis hiilgawaid tarjast; tamme-torud langesiwad tuppeldest ja metsas õitseiwad mõned õied teist korda.

Aga aasta-walitseja kaasa jäi waihemaks ja ilka lahnamaks. „Tuul puhub wilust,“ ütles tema. „Õel on wilud udud! — Minul on igatsus nooruse-maale!“

Ja tema nägi furgefi lahkuma ja sirutas oma käsi nende järel. Tema waatas pääsuleste pesa-